

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jiřího Lifky v právní věci žalobce: **JUDr. F. S.**, advokát, zast. JUDr. Janem Pöslem, advokátem, sídlem Tržiště 369/7, Praha 1, proti žalovanému: **Česká advokátní komora**, sídlem Národní 16, Praha 1, zast. JUDr. Janem Sykou, advokátem, sídlem Školská 12, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí odvolacího kárného senátu kárné komise žalovaného ze dne 10. 10. 2013, č. j. K 110-2012-57,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí kárného senátu kárné komise žalovaného, kterým bylo žalobci uloženo kárné opatření ve výši 35.000,- Kč za to, že vzal jeho žalobu zpět, aniž k tomu dostal výslovný pokyn.

Předně žalobce rekapituluje svou verzi skutkového stavu. Uvádí, že zastupoval J. N. (dále jen „klient“) v řízení o civilní žalobě proti I. Š. o 1.050.000,- Kč s příslušenstvím, jež byla projednávána Obvodním soudem pro Prahu 3 pod sp. zn. 9 C 506/2009. Klient svůj nárok opíral o kupní smlouvu, dle níž mu měla být doplacena žalovaná částka. Žalobce klienta poučil o tom, že jeho důkazní postavení je velmi slabé, a na očekávanou výši nákladů řízení, avšak klient na podání žaloby trval. Žalovaná v řízení před civilním soudem však ve svém vyjádření tvrdila a prokázala, že jednak celou kupní cenu zaplatila a

navíc sám žalobce následně od kupní smlouvy odstoupil. Na to byl žalobcův klient civilním soudem vyzván, aby vyjasnil, jak může žalovat nárok ze smlouvy, od níž odstoupil.

Žalobce tvrdí, že poté, co se dověděl o tom, že jeho klient od kupní smlouvy odstoupil, neměla žaloba již žádnou šanci na úspěch, a proto klienta telefonicky upozornil, že bere žalobu zpět, proti čemuž klient nic nenamítal. Tento hovor vyslechla pracovnice žalobcovy kanceláře E. H., jež jeho obsah vyličila v prohlášení, které je součástí správního spisu. Následně se přítelkyně klienta JUDr. M. E. opakovaně žalobce dotazovala, proč byla žaloba vzata zpět, avšak nikdy neuvedla, že by sám klient se zpětvzetím nesouhlasil. Poté, co žalobce JUDr. E. situaci vysvětlil, jí byl opakovaně kontaktován. Nakonec byla klientem podána stížnost na žalobce k žalovanému, avšak žalobce je přesvědčen, že tuto stížnost nesepsal sám klient.

Žalobce za první namítá, že byla porušena jeho procesní práva, neboť kárný senát věc v prvním stupni projednal bez přítomnosti žalobce, ačkoliv žalobce včas požádal o odročení jednání. Nadto žalobce navrhoval výslech svědka, svého bývalého koncipienta JUDr. O. K., který jednal s klientem i JUDr. E. a mohl dosvědčit, že ani po zpětvzetí klient netvrdil, že by se zpětvzetím žaloby nesouhlasil. Kárný senát však svědka nevyslechl, aniž by uvedl, proč tak učinil. Uvedené vady nebyly zhojeny ani v odvolacím řízení.

Za druhé žalobce tvrdí, že kárné orgány žalovaného nesprávně zjistily skutkový stav. V rozhodnutích totiž chybí závěr, že klient věděl o tom, že žalobce bere žalobu zpět, a byl s tím srozuměn. Nebylo zjištěno, že by klient se zpětvzetím žaloby kdykoliv vyjádřil nesouhlas. Klient nesouhlas začal projevovat až následně, když mu již žalobce neposkytoval právní služby v jiných věcech. Žalobce poukazuje též na skutečnost, že klientovi poskytoval právní služby bezplatně. Též polemizuje s názorem žalovaného, že byl povinen si od klienta opatřit písemný souhlas s provedeným úkonem.

Žaloba uzavírá, že skutkový stav nebyl dostatečně zjištěn, nebyly řádně vyhodnoceny důkazy a nebyla aplikována zásada *in dubio pro reo*. Konečně též namítá, že výše uložené sankce byla odůvodněna jen obecně a nedošlo k její individualizaci.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že jednání kárného senátu nebylo odročeno, neboť kárný senát shledal žalobcovu omluvu nedostatečnou. K výslechu svědka JUDr. K. nebylo přistoupeno proto, že ani dle tvrzení žalobce nebyl schopen dosvědčit, že by klient dal pokyn ke zpětvzetí žaloby. Žalobce byl kárně potrestán, neboť nebyl schopen prokázat, že by od klienta obdržel pokyn ke zpětvzetí žaloby; ostatně sám žalobce pouze tvrdí, že klient s tímto úkonem nevyjádřil nesouhlas. Žalobce naopak nebyl potrestán za to, že neobdržel pokyn v písemné formě, avšak kdyby písemným pokynem disponoval, nenacházel by se ohledně uděleného pokynu v důkazní nouzi.

Dne 6. 9. 2017 se ve věci konalo ústní jednání, na němž žalobce uvedl, že jeho postup byl pro klienta nejvýhodnější, neboť zabránil dalším nákladům řízení. V době, kdy byla civilní žaloba podána, nebyl žalobce seznámen se skutečným stavem věci, neboť jej jeho klient mystifikoval. Žalobce je přesvědčen, že je zkušeným advokátem specializujícím se na civilní právo a svým postupem klienta nijak nepoškodil, ba naopak postupoval v souladu se svými povinnostmi v jeho nejlepším zájmu. Nebyl povinen si od klienta

obstatat písemný souhlas ke zpětvzetí žaloby. Žalobce poukázal na skutečnost, že jeho klient se proti němu neúspěšně domáhal náhrady škody, přičemž civilní soud dospěl k závěru, že žalobce svému klientovi zpětvzetím žaloby nezpůsobil žádnou škodu, neboť tato žaloba neměla žádnou naději na úspěch. Taktéž žalobce poukázal na skutečnost, že klient na něj podal stížnost k žalovanému až poté, co již nebyl žalobcem zastoupen v žádném řízení.

Žalovaný setrval na argumentaci uvedené v kárných rozhodnutích. Především zdůraznil, že žalobce netvrdil ani neprokázal, že by obdržel od klienta jakýkoliv výslovný pokyn ke zpětvzetí žaloby. Pravidlo, že advokát musí mít pokyn k provedení procesního úkonu jménem klienta, ať už ústní, či písemný, platí v advokacii po desítky let. Pokyn klienta však nemůže být dán konkludentně.

Žalobce v rámci soudního jednání, osobně, v reakci na přednes právní zástupkyně žalovaného uvedl, že v kárném spise je písemné prohlášení jeho bývalé asistentky, která vyslechla rozhodující telefonní hovor mezi žalobcem a jeho klientem, a je schopna jeho obsah dosvědčit. Poté, co žalobce klientovi vysvětlil, že nemá jinou rozumnou možnost, než vzít žalobu zpět, klient odpověděl: „*No dobře, tak dělejte, jak chcete.*“

Při jednání soud konstatoval obsah rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 16. 12. 2014, č. j. 39 C 222/2013-77, jímž byla zamítnuta žaloba klienta, kterou se na žalobci domáhal náhrady škody způsobené zpětvzetím žaloby v řízení Obvodního soudu pro Prahu 3 sp. zn. 9 C 506/2009. Obvodní soud pro Prahu 1 dospěl k závěru, že klient nemohl být se svou žalobou úspěšný, a tedy mu jejím zpětvzetím škoda nevznikla. Rozsudek soudu I. stupně byl potvrzen rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 15. 4. 2015, č. j. 13 Co 127/2015-110, jehož podstatný obsah byl taktéž konstatován.

Ze správního spisu soud zjistil následující, pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti.

V návaznosti na stížnost klienta podal předseda kontrolní rady žalovaného na žalobce kárnou žalobu, v níž jej vinil z toho, že vzal klientovu žalobu zpět, ačkoliv k takovému procesnímu úkonu od klienta neobdržel pokyn. Žalobce ve svých písemných vyjádřeních uvedl přibližně stejnou argumentaci, kterou uplatnil v žalobě. Ve vyjádření ze dne 1. 10. 2012 navrhl výslech svědka JUDr. K., který měl vypovídat ohledně obsahu svých rozhovorů s přítelkyní klienta JUDr. E.

Dne 27. 11. 2012 bylo žalobci doručeno předvolání k ústnímu jednání kárného senátu, a to na den 14. 12. 2012 ve 13 hod. Dne 11. 12. 2012 doručil žalobce žalovanému žádost o odročení jednání, kterou odůvodnil kolizí s jinou věcí. Uvedl též, že k jednání nebyl předvolán svědek JUDr. K., který je až do 17. 12. 2012 na dovolené. Kárný senát jednal v původním termínu 14. 12. 2012, a to za nepřítomnosti žalobce.

Rozhodnutím kárného senátu kárné komise žalovaného ze dne 14. 12. 2012, č. j. K 110/2012-33, byl žalobce uznán vinným, že jako právní zástupce klienta v řízení před Obvodním soudem pro Prahu 3 sp. zn. 9 C 506/2009 vzal podáním ze dne 18. 4. 2011 žalobu zpět, aniž by k takovému úkonu obdržel od klienta pokyn, v důsledku čehož bylo řízení zastaveno a klientovi uložena povinnost zaplatit protistraně náhradu nákladů řízení. Žalobce tedy nechránil a neprosazoval práva a oprávněné zájmy klienta a neřídil se jeho

pokyny, nejednal svědomitě a nepostupoval tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu. Tím porušil § 16 odst. 1, 2 a § 17 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii (dále jen „zákon o advokacii“) a čl. 4 odst. 1 usnesení představenstva žalovaného č. 1/1997, kterým se stanoví pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže advokátů České republiky (dále jen „etický kodex“).

V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí se především uvádí, že kárný senát považoval žalobcovu žádost o odročení jednání za nedostatečně odůvodněnou ve smyslu § 16 odst. 3 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 244/1996 Sb., kterou se podle zákona o advokacii stanoví kárný řád (dále jen „kárný řád“). Žalobce totiž neuvedl, v čem konkrétně by jím tvrzená kolize měla spočívat, a navíc o odročení požádal krátce před datem nařízeného jednání. Kárný senát vycházel z přečtených listinných důkazů, a to především z podání učiněných v řízení před Obvodním soudem pro Prahu 3 a z prohlášení žalobcovy zaměstnankyně E. H., která uvedla, že byla dne 18. 4. 2011 přítomna telefonnímu hovoru mezi žalobcem a jeho klientem, v němž bylo klientovi sděleno, že vzhledem k jeho bezvýchodné procesní situaci bude žaloba vzata zpět.

Kárný senát dospěl k závěru, že žalobce vzal klientovu žalobu zpět, aniž by si obstaral jeho výslovný pokyn. Přitom si byl od začátku vědom toho, že výsledek soudního řízení je značně nejistý, a navíc v předchozí komunikaci s klientem volil z opatrnosti písemnou formu. Za takových okolností by žalobce dostal profesním povinností pouze tehdy, pokud by klienta řádně poučil o jeho situaci, a následně jej požádal o výslovný pokyn ke zpětvzetí žaloby. Učinil-li žalobce tento úsudek sám a klienta o tom pouze vyrozuměl, pravidla profesní etiky porušil.

Proti prvostupňovému rozhodnutí brojil žalobce odvoláním, v němž pouze odkázal na svá předchozí vyjádření. Rozhodnutím odvolacího kárného senátu kárné komise žalovaného ze dne 10. 10. 2013, č. j. K 110/2012-57, bylo žalobcovo odvolání zamítnuto. Ve stručném odůvodnění se odvolací senát ztotožnil se závěry prvostupňového rozhodnutí. Především dospěl k závěru, že ačkoliv je advokát povinen pro klienta činit vše, co je v jeho zájmu, je zároveň omezen klientovými pokyny. Učiní-li advokát úkon svévolně bez pokynu klienta, jedná se o vážné profesní pochybení. Proto je třeba trvat na tom, aby byl advokát schopen pokyn klienta kdykoliv prokázat.

Městský soud v Praze napadené rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal v rozsahu žalobních bodů, přičemž podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu.

Nejprve se soud zabýval námitkou žalobce, že ústní jednání kárného senátu mělo být k jeho žádosti odročeno. Podle § 16 odst. 3 věty druhé kárného řádu může předseda kárného senátu rozhodnout o odročení jednání na základě odůvodněné žádosti kárně obviněného, obdrží-li ji nejpozději do zahájení jednání. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2010, č. j. 7 As 28/2009-99, ústní jednání je v deliktním řízení prostředkem umožňujícím obviněnému se k věci řádně vyjádřit a být přítomen dokazování. Ústní jednání však nemá být zneužíváno jako obstrukční prostředek, který řízení zbytečně zdržuje. Proto je třeba při posuzování důvodnosti omluvy obviněného z ústního jednání vždy zvažovat, zda je opřena o důvody skutečně znemožňující

obviněnému nebo jeho zástupci jednání se zúčastnit, anebo zda se jedná o pokus řízení zdržet.

Též z judikatury Ústavního soudu vyplývá, že právo na osobní účast při projednání věci je jedním ze základních práv obviněného garantovaným čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 3 písm. c) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. K odročení nařízeného jednání však musí dojít pouze v případě, že obviněný „*řádne a včas ...oznámi, že se nemůže veřejného zasedání z objektivních důvodů zúčastnit*“ (nález Ústavního soudu ze dne 17. 2. 2010, sp. zn. I. ÚS 297/09). Upozornit lze též na závěry Evropského soudu pro lidská práva, dle nichž lze trestní věc projednat bez přítomnosti obviněného, pokud je za svou nepřítomnost sám odpovědný (rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 14. 6. 2001, č. 20491/92, *Medenica proti Švýcarsku*, bod 58).

Soud se ztotožňuje s žalovaným v závěru, že žalobcová žádost o odročení ze dne 11. 12. 2012 byla odůvodněna zcela nedostatečně. Žalobce pouze uvedl, že se jednání nemůže účastnit pro „*kolizi s jinou věcí*“, aniž by jakkoliv specifikoval, o jakou věc se jednalo a kdy tato kolize vyvstala. Za takových okolností kárný senát nemohl posoudit, zda je žalobcová žádost důvodná a zda je namíste jednání odročit.

Jako odůvodnění žádosti o odročení jednání byl dále zcela nepřipadný argument, že k jednání nebyl předvolán žalobcem navržený svědek, který byl v té době na dovolené. Pokud se kárný senát rozhodl, že výslech daného svědka není potřebný a k jednání jej nepředvolal, v žádném případě se nemohlo jednat o okolnost, která by žalobci znemožnila jednání se zúčastnit. Žalobce si v roli kárně obviněného nemohl klást podmínku, že se jednání zúčastní pouze v případě, že k němu bude předvolán jím navržený svědek. Jako odůvodnění žádosti o odročení jednání by mohly obstát pouze podstatné okolnosti znemožňující účast přímo žalobci.

Lze tedy uzavřít, že žalobce svou žádost o odročení jednání odůvodnil nedostatečně. Jak správně upozornil kárný senát ve svém rozhodnutí, důvěryhodnost omluvy byla dále snížena skutečností, že ačkoliv bylo předvolání žalobci doručeno již 27. 11. 2012, žádost o odročení uplatnil až o dva týdny později, a to pouhé dva dny před nařízeným jednáním. Kárný senát tedy postupoval zcela v souladu s procesními předpisy, když věc projednal v žalobcově nepřítomnosti.

Žalobce dále vytýká odvolacímu kárnému senátu, že ve věci rozhodl bez jednání. Podle § 27 odst. 1 kárného řádu se však jednání v řízení o odvolání nařizuje pouze tehdy, je-li to pro projednání věci nezbytné. Vzhledem k tomu, že žalobce v odvolacím řízení neuplatnil žádné nové argumenty a odvolací kárný senát nepovažoval za nutné provádět další dokazování, nebyl důvod k nařízení ústního jednání. I odvolací kárný senát tedy postupoval zcela v souladu s procesním rámcem, na čemž nemohou nic změnit ani žalobcovy spekulace ohledně motivace odvolacího kárného senátu věc urychleně rozhodnout. Naopak platí, že kárné orgány mají usilovat o vyřízení věci v co nejkratším možném čase při zachování práv obviněného, neboť po uplynutí delší doby již kárný postih ztrácí na účinnosti a významu.

Dále se soud zabýval otázkou, zda kárný senát pochybil, když nevyslechl svědka JUDr. K., bývalého koncipienta žalobce. Obecně platí, že je na správním orgánu, v jakém rozsahu provede dokazování, které považuje za potřebné ke zjištění skutkového stavu. Svůj postup však musí řádně odůvodnit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2003, č. j. 7 A 82/2002-40, č. 330/2004 Sb. NSS).

V nyní projednávané věci kárný senát v prvostupňovém rozhodnutí jednoznačně vyložil, že výslech JUDr. K. nepovažoval za potřebný. Dle názoru kárného senátu totiž bylo pro posouzení věci rozhodující, zda klient dal žalobci výslovný pokyn ke zpětvzetí žaloby, anebo nikoliv. Žalobce ovšem netvrdil, že mu byl takový pokyn od klienta výslovně dán, a výslech JUDr. K. měl prokázat pouze žalobcovo tvrzení, že klient s navrženým procesním postupem nevyslovil nesouhlas. Kárný senát měl za to, že i kdyby se toto žalobcovo tvrzení prokázalo, nemohlo by to na jeho kárné odpovědnosti nic změnit, a proto výslech navrženého svědka neprovedl. Lze tedy uzavřít, že kárný senát svůj postup vnitřně konzistentně odůvodnil, a proto procesní práva žalobce nevyslechnutím JUDr. K. porušena nebyla.

Je pravdou, že odvolací kárný senát se s touto otázkou ve svém rozhodnutí výslovně nevypořádal a pouze obecně uvedl, že dokazování bylo v prvním stupni provedeno řádně. Jelikož však žalobce v odvolání neuplatnil ohledně rozsahu dokazování žádnou konkrétní argumentaci, nelze odvolací rozhodnutí z tohoto důvodu považovat za nepřezkoumatelné.

Následně soud posoudil žalobní námitky týkající se samotné kárné odpovědnosti žalobce za skutek, který mu byl kladen za vinu. Žaloba je sice formulována tak, že brojí proti nesprávně zjištěnému skutkovému stavu, ve skutečnosti však polemizuje s právním hodnocením kárných orgánů žalovaného. Žalobce se mýlí, tvrdí-li, že byl potrestán za to, že nedisponoval písemným pokynem. Ve skutečnosti bylo kárné provinění spatřováno v tom, že žalobci nebyl klientem pokyn udělen vůbec. Kárné orgány pouze uvedly, že pokud by byl pokyn udělen v písemné formě, stavělo by to žalobce do příznivější důkazní situace, nepochybně by však akceptovaly i pokyn ústní, pokud by bylo jeho udělení prokázáno.

Žalobce však nejen že neprokázal, že mu dal klient jakýkoliv pokyn ke zpětvzetí civilní žaloby, nýbrž nic takového ani netvrdil. Jak ve vyjádřeních v průběhu kárného řízení, tak v žalobě žalobce setrvale uváděl, že svého klienta o zpětvzetí žaloby pouze vyrozuměl a klient s tímto postupem nevyjádřil nesouhlas a žalobci v něm nebránil. Žalovaný je však přesvědčen, že i kdyby skutek proběhl přesně tak, jak jej popisuje žalobce, stále by se jednalo o kárný delikt. Žalobce tedy žalovanému nemůže vytýkat, že byl nesprávně zjištěn skutkový stav, neboť sám nezpochybnil stěžejní skutkové zjištění, totiž že od klienta nedostal výslovný pokyn k provedení sporného procesního úkonu.

Soud nepřehlédl, že v samém závěru ústního jednání žalobce tvrdil, že mu klient v telefonickém rozhovoru výslovně sdělil, že má v řízení postupovat, jak myslí. Odkazoval přitom však na písemné vyjádření své bývalé asistentky E. H., které je součástí správního spisu, a v němž se nic takového neuvádí. Bývalá asistentka žalobce ve svém prohlášení pouze uvedla, že vyslechla, jak žalobce upozornil svého klienta, že žalobu bere zpět; o případné souhlasné nebo jakékoliv jiné reakci klienta se její prohlášení nezmiňuje. Žalobce

tedy své tvrzení, které uplatnil na ústním jednání, nijak neprokázal. Navíc má soud za to, že pokud by klient skutečně v telefonickém rozhovoru s žalobcem vyjádřil přání, ať žalobce postupuje, jak považuje za vhodné, poukázal by na to žalobce již v průběhu kárného řízení či v žalobě, nikoliv až v nejzazším možném okamžiku na ústním jednání soudu. Toto nové skutkové tvrzení je tedy nutné hodnotit jako nedůvěryhodné.

Z žaloby je však patrné, že se žalobce neztotožňuje ani s právními závěry žalovaného. Je přesvědčen, že se nedopustil profesního pochybení, pokud za daných okolností, kdy dle jeho názoru podaná civilní žaloba nemohla být úspěšná, svého klienta pouze informoval o zpětvzetí žaloby a nevyžadoval jeho výslovný pokyn k takovému postupu. Tomuto názoru žalobce však nelze přisvědčit.

Podle § 16 odst. 1 zákona o advokacii je advokát povinen chránit a prosazovat práva a oprávněné zájmy klienta a řídit se jeho pokyny. Pokyny klienta advokát není vázán pouze v případě, že jsou v rozporu s právními nebo stavovskými předpisy.

Podle § 17 zákona o advokacii je advokát povinen jednat tak, aby nesnižoval důstojnost advokátského stavu, a za tímto účelem je povinen dodržovat pravidla profesní etiky. Z čl. 4 etického kodex vyplývá, že advokát musí jednat poctivě, slušně a čestně.

Podle § 32 odst. 2 zákona o advokacii se kárným proviněním rozumí závažné nebo opětovné zaviněné porušení povinností stanovených advokátovi nebo advokátnímu koncipientovi tímto nebo zvláštním zákonem nebo stavovským předpisem.

Žalobce se dopustil závažného porušení § 16 odst. 1 zákona o advokacii, neboť učinil jménem svého klienta úkon disponující s řízením (zpětvzetí civilní žaloby), aniž by k tomu dal klient výslovný pokyn. Žalobce převzal právní zastupování klienta v řízení o civilní žalobě, o níž věděl, že nemá vysokou naději na úspěch. Klient se rozhodl, že chce žalobu podat i při vědomí pro něj nepříznivých okolností, a proto dal žalobci pokyn k podání žaloby. Následně měl žalobce vycházet z toho, že jeho klient na projednání žaloby soudem trvá, dokud klient nevydal jiný pokyn.

Žalobce však klientovu žalobu vzal zpět, aniž by k tomu klient dal pokyn. Takový postup advokáta nemůže být důvodný ani za situace, kdy jej klient dopředu neseznámil se všemi relevantními okolnostmi věci a v průběhu řízení vyšly najevo takové skutečnosti, kvůli nimž žaloba nemůže být úspěšná. Žalobce postupoval správně potud, pokud klientovi vysvětlil, že by pro něj v dané situaci bylo nejvýhodnější vzít žalobu zpět, aby nedocházelo ke zvyšování nákladů řízení. Bylo však na klientovi samotném, aby toto rozhodnutí učinil, byť na doporučení advokáta, a výslovně jej vyjádřil. Klient měl totiž právo se rozhodnout, chce-li trvat na věcném projednání žaloby i za situace, kdy neměla dle názoru jeho právního zástupce, naději na úspěch.

Advokát v řízení před soudem jedná jako zástupce svého klienta a je jeho úkolem postupovat dle klientových pokynů s výjimkou případů, kdy by tyto pokyny odporovaly právním předpisům. Nelze však připustit, aby advokát sám činil rozhodnutí namísto klienta, a to ani v případě, je-li přesvědčen o správnosti a výhodnosti zvoleného postupu. Ani v případě, že advokát klientovi předestře postup, který by byl dle jeho názoru nejvhodnější, nemůže považovat klientovo mlčení za pokyn. Musí to být vždy klient, kdo sám provede úvahu ohledně vhodnosti dalšího postupu, který je činěn jeho jménem a na

jeho odpovědnost, a kdo vydá advokátovi pozitivní pokyn, že má určitý procesní úkon učinit. To platí zvláště v případě úkonů disponujících s řízením, jakým je zpětvzetí žaloby.

V nyní projednávané věci bylo zjištěno, že žalobce od klienta výslovný pokyn ke zpětvzetí civilní žaloby neobdržel, tím porušil § 16 odst. 1 zákona o advokacii, neboť se neřídil jeho pokyny, resp. učinil úkon disponující řízením, aniž by měl od klienta k takovému postupu pokyn. Veškeré další skutkové okolnosti tvrzené žalobcem je za takové situace nutno vyhodnotit jako irelevantní. Žalobce právní zastupování klienta převzal dobrovolně a byl povinen mu poskytovat právní služby řádně a v souladu s příslušnými předpisy. Na tom nemůže nic změnit ani skutečnost, že právní služby byly poskytovány *pro bono*. Pakliže žalobce ztratil v klienta důvěru proto, že mu klient zatajil podstatné okolnosti týkající se věci, mohl mu smlouvu o poskytování právních služeb vypovědět v souladu s § 20 odst. 2 zákona o advokacii. Lze souhlasit s žalobcem, že advokátní praxe mnohdy vyžaduje bezprostřední reakci advokáta na rychle se měnící procesní situaci a není vždy možné si vyžadovat písemný souhlas s každým dílčím úkonem při zastupování. Pro úkony disponující řízením je nanejvýš vhodné na písemném souhlasu trvat, právě pro jednodušší důkazní situaci, při změně důvěry klienta v advokáta, která hrozí vlastně vždy, ať je zastupování klienta jakkoliv perfektní, právě a pouze pro vždy přítomný lidský faktor. Není podstatné, že klient proti postupu žalobce výslovně bezprostředně poté neprotestoval. Pouhou pasivitou klienta, pokud jde o udělení souhlasu se zpětvzetím, totiž nelze interpretovat jako souhlas udělený konkludentně. Pro skutkovou stránku věci nelze shledat vypovídající ani komunikaci žalobcovy advokátní kanceláře s klientovou přítelkyní JUDr. E., neboť ani z ní nevyplývá, že by klient udělil žalobci pokyn ke zpětvzetí žaloby.

Bez významu pro posouzení zavinění žalobce je otázka, zda měla civilní žaloba jeho klienta nějakou naději na úspěch. Žalobcův klient měl totiž právo trvat též na projednání žaloby, která naději na úspěch neměla, a žalobce nebyl oprávněn toto rozhodnutí svého klienta nahrazovat a brát z vlastní iniciativy žalobu zpět, byť za účelem snížení nákladů řízení. Skutečnost, že žalobce svým postupem klientovi nezpůsobil žádnou škodu, ještě neznamená, že se nedopustil porušení povinností advokáta, když za klienta učinil úkon bez jeho pokynu. Žalovaný jako profesní komora sdružující advokáty má právo své členy postihovat i za takové neetické jednání, které sice v daném případě nezpůsobilou žádnou škodu, avšak ohrožuje důvěryhodnost advokátského stavu. Právě takovým jednáním byl postup žalobce v nyní projednávané věci.

Závěrem se soud zabýval obecně formulovanou námitkou uvedenou v žalobě, že se žalovaný nedostatečně zabýval individualizací uložené sankce. S obecně formulovaným žalobním bodem se soud vypořádá taktéž pouze v obecné rovině (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011, bod 32). Žalobci bylo uloženo kárné opatření v podobě pokuty ve výši 35.000,- Kč. Žalobce v prvostupňovém řízení, v odvolání ani v žalobě nenamítal žádné konkrétní okolnosti, z nichž by vyplývalo, že může být tato pokuta nepřiměřená nebo že by na něj mohla mít likvidační účinek. Jak vyplývá z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, č. 2092/2010 Sb. NSS, správní orgán ukládající sankci za správní delikt je povinen přihlídnout k osobním a majetkovým poměrům obviněného, avšak pouze tehdy, pokud je podle jeho osoby a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter. V nyní projednávané věci

nevyplynulo z tvrzení žalobce ani z dalších shromážděných podkladů nic, co svědčilo likvidačnímu účinku pokuty na žalobcův výkon advokacie. Proto kárné senáty žalovaného nepochybily, pokud se podrobněji nezabývaly žalobcovými majetkovými poměry.

Jelikož žádný z uplatněných žalobních bodů nebyl důvodný, soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něž má právo na náhradu nákladů řízení účastník, který byl v řízení úspěšný. Jelikož žalobce úspěšný nebyl, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný sice ve věci měl úspěch a byl v řízení zastoupen advokátem, náklady na odměnu advokáta však v jeho případě nelze považovat za účelně vynaložené. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 4. 2007, č. j. 6 As 40/2006-87, č. 1260/2007 Sb. NSS, Česká advokátní komora disponuje specializovanými orgány a jejich pracovníky, kteří se zabývají problematikou kárného řízení s advokáty, a proto není účelně vynaloženým nákladem, nechá-li se zastoupit advokátem v řízení o žalobě proti svému rozhodnutí v kárné věci. Ani žalovaný tedy nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť mu žádné účelně vynaložené náklady nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 6. září 2017

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: L. H.